

Arrest

nr. 336 608 van 26 november 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. GEERTS
Filip Williotstraat 9
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 29 maart 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 maart 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 9 april 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 oktober 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 maart 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekster ter kennis gebracht op 18 maart 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer / mevrouw :

naam en voornaam: C. (...), A. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: servie

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

() 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(x) 2° in volgende gevallen:

☐ de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

☒ de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

☐ de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een période van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

☐ de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven tijdelijke verblijfsinstemming die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een période van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

☐ de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven visum lang verblijf die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een période van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2bis, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

☐ de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord..... of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

() 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

() 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

() 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

() 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Art 61/29

() § 1, 3°, Jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over de vereiste arbeidsvergunning voor de voorziene seizoenarbeid;

() § 2, 1°, Jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt;

() § 2, 2°, Jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over toereikende bestaansmiddelen om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, waarbij met name rekening gehouden wordt met de inkomsten die hij tijdens zijn verblijf in de hoedanigheid van seizoenarbeider zal ontvangen;

() §2, 3°.jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over voldoende huisvesting die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek;

() § 4, 2° de maximale duur van 150 dagen per periode van 365 dagen wordt bereikt.

Uit het voorgelegde paspoort blijkt dat betrokkene hier verbleven heeft van 11/11/2023 tot 17/12/2023, van 26/12/2023 tot 07/02/2024 en hier sinds 19/02/2024 opnieuw verblijft. Het gaat hier telkens om een kort verblijf.

Betrokkene heeft de 90 dagen op 180 dagen niet gerespecteerd:

-aangezien de laatste binnenkomstdatum werd geregistreerd op 19/02/2024 start de referentieperiode van 180 dagen op 24/08/2023.

-betrokkene heeft hier 37 dagen verbleven van 11/11/2023 tot 17/12/2023, 44 dagen van 26/12/2023 tot 07/02/2024, zodoende had zij bij binnenkomst op 19/02/2024 nog recht op een verblijf van 9 dagen (tot 27/02/2024).

Ook de intentie om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner haar niet automatisch recht op verblijf.

De aanwezigheid in België van niet-inwonende minderjarige/meerderjarige kinderen van de partner geeft betrokkene evenmin automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner en zijn kinderen is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Op 20 juni 2024 diende verzoekster een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot. Op 13 december 2024 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing stelt verzoekster geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 8 mei 2025 diende verzoekster voor de tweede keer een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van

artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt geen rekening met het feit dat verzoekster een huwelijksaangifte heeft gedaan en dat er momenteel een onderzoek loopt naar een mogelijk schijnhuwelijk (wat volgens haar niet het geval is).

De motivatie van het bevel vermeldt dit voorgenomen huwelijk niet, wat een inbreuk betekent van de wet op de motivering van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, en het vertrouwensbeginsel.

Het voorgenomen huwelijk vormt immers op zich al een grond om een eventueel kort verblijf te verlengen, conform de dienstnota van 26 januari 2004.

Het arrest van de Raad van State van 19 januari 2004 (nr.127.194) is in deze context duidelijk. De Raad van State heeft geoordeeld dat een bevel om het grondgebied te verlaten, dat enkel gebaseerd is op het verstrijken van de kort verblijfsperiode zonder rekening te houden met de huwelijksprocedure, een schending vormt van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel veroorzaken, aangezien de verwijdering van het grondgebied haar zou dwingen gescheiden te leven van haar echtgenoot en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven (Raad van State nr. 79.295, 16 maart 1999).

Door het bevel om het grondgebied te verlaten wordt het huwelijksonderzoek onderbroken en wordt de mogelijkheid om het huwelijk te voltrekken ontnomen, wat duidelijk een schending is van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het voornemen om elk verblijfsrecht aan verzoekster te weigeren en haar te dwingen terug te keren naar Servië voor onbepaalde tijd vormt een inbreuk op haar privéleven die niet verenigbaar is met artikel 8.2 van het EVRM (Raad van State nr. 79.295, 16 maart 1999).

Het is onredelijk om verzoekster te bevelen het land te verlaten, wat het onderzoek naar het huwelijk beëindigt en waarschijnlijk opnieuw zal moeten plaatsvinden, met alle aanzienlijke en vermijdbare kosten van dien, ook voor de Belgische Staat.

De beslissing om het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen houdt geen rekening met de genoemde rechtspraak en de specifieke situatie van verzoekster, waardoor het bevel de genoemde beginselen schendt.

Het bevel verzuimt melding te maken van alle relevante feitelijke elementen, zoals de huwelijksaangifte en het lopende onderzoek (Hof van Cassatie, 9 maart 2005, Rev.dr.étr. 2005, afl. 135, 518 en T. Vreemd. 2005, afl. 4, 400).”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen. Dit wordt door verzoekster niet betwist.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (cf. RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (cf. RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert ze in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven omdat ze langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing: *“Uit het voorgelegde paspoort blijkt dat betrokkene hier verbleven heeft van 11/11/2023 tot 17/12/2023, van 26/12/2023 tot 07/02/2024 en hier sinds 19/02/2024 opnieuw verblijft. Het gaat hier telkens om een kort verblijf.*

Betrokkene heeft de 90 dagen op 180 dagen niet gerespecteerd:

-aangezien de laatste binnenkomstdatum werd geregistreerd op 19/02/2024 start de referentieperiode van 180 dagen op 24/08/2023.

-betrokkene heeft hier 37 dagen verbleven van 11/11/2023 tot 17/12/2023, 44 dagen van 26/12/2023 tot 07/02/2024, zodoende had zij bij binnenkomst op 19/02/2024 nog recht op een verblijf van 9 dagen (tot 27/02/2024)”. Deze vaststelling wordt door verzoekster niet betwist.

Verzoekster betoogt dat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het feit dat ze een huwelijksaangifte heeft gedaan en er momenteel een onderzoek schijnhuwelijk lopende is. Volgens verzoekster wordt er in de bestreden beslissing niet naar het voorgenomen huwelijk verwezen. Met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, betoogt verzoekster dat dit een schending van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel vormt.

De Raad kan louter vaststellen dat met de enkele verwijzing naar een arrest van de Raad van State, niet aannemelijk wordt gemaakt dat verweerder *in casu* bij verzoekster bepaalde rechtmatige verwachtingen zou hebben gewekt, die later te kort werden gedaan. Evenmin toont verzoekster aan dat verweerder *in casu* van een bepaalde gedragslijn is afgeweken zonder objectieve en redelijke verantwoording. Een schending van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verder wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Ook de intentie om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner haar niet automatisch recht op verblijf. De aanwezigheid in België van niet-inwonende minderjarige/meerderjarige kinderen van de partner geeft betrokkene evenmin automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner en zijn kinderen is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd

worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639.”

Hoewel verzoekster enigszins kan worden gevolgd waar ze aanvoert dat haar huwelijksaangifte niet in de bestreden beslissing wordt vermeld, moet de Raad wel vaststellen dat verweerder blijkens de bewoordingen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het bestaan van een gezinsleven tussen verzoekster en haar partner in België. Verweerder motiveert dat het hebben van een partner in België, die al dan niet minderjarige of meerderjarige kinderen heeft, aan verzoekster niet automatisch een recht op verblijf oplevert.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, moet het volgende worden opgemerkt. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekster en haar Belgische partner, die blijkens de informatie die door verweerder werd bijgebracht intussen ook haar echtgenoot is geworden, niet wordt betwist. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (cf. EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (cf. EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen in bepaalde gevallen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28

november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat deze beslissing tot gevolg heeft dat verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst om op een later tijdstip legaal het Belgische grondgebied binnen te komen, hetgeen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van verzoeksters recht op eerbiediging van haar gezinsleven. Verweerder benadrukt dat het feit dat verzoekster wordt gescheiden van haar partner (nu echtgenoot) en zijn kinderen van tijdelijke duur is, namelijk de tijd die nodig is om haar situatie te regulariseren teneinde het Belgische grondgebied reglementair binnen te komen.

In weerwil van deze beoordeling, stelt verzoekster dat door het nemen van de bestreden beslissing het huwelijksonderzoek zal worden onderbroken en haar de mogelijkheid om het huwelijk te voltrekken wordt ontnomen. Verzoekster betoogt dat het onredelijk is om haar te bevelen het land te verlaten, hetgeen het onderzoek naar haar huwelijk zal beëindigen en dit waarschijnlijk opnieuw zal moeten plaatsvinden, met alle aanzienlijke en vermijdbare kosten van dien. Een terugkeer naar haar land van herkomst maakt volgens verzoekster wel degelijk een inbreuk uit op artikel 8 van het EVRM.

Vooreerst merkt de Raad op dat blijkens de informatie die door verweerder aan de Raad ter kennis werd gebracht, het huwelijk tussen verzoekster en haar Belgische partner K. F. intussen werd voltrokken. Er kan dan ook niet worden ingezien welk belang verzoekster op heden nog heeft bij de kritiek dat het onderzoek inzake haar huwelijksaangifte zal worden onderbroken en ze haar huwelijk niet zal kunnen voltrekken.

Verder kan worden vastgesteld dat verzoekster in haar verzoekschrift geen enkele onoverkomelijke hinderpaal aanduidt die zou verhinderen dat zij haar gezinsleven tijdelijk elders normaal en effectief verderzet, gedurende de periode die nodig is om haar situatie te regulariseren teneinde het Belgische grondgebied reglementair binnen te komen. Verzoekster slaagt er niet in met enig concreet verweer het determinerend motief van de bestreden beslissing, met name dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst om op een later tijdstip legaal het Belgische grondgebied binnen te komen en dit niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van haar recht op eerbiediging van haar gezinsleven, te weerleggen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van het materiële motiveringsbeginsel, is bewezen. Het enige middel is dan ook ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN